

Uit de gedichtenbundel *Tuig* (2008) - Johanna Geels

Tuig heet de nieuwe bundel van Johanna Geels, die is uitgegeven bij Atlas. Een titel die veel associaties teelt en als zodanig een van de betere die ik ben tegengekomen. Tuig, scheepstuig, langharig tuig (zoals in het gelijknamige gedicht), laat zich prima vastknopen aan gedachten, die men over een dergelijke titel en van alles en nog wat kan hebben. Ook letters en woorden kunnen als tuig worden gezien: kleine haakjes waaraan blijkens deze uitgave een hele bundel kan worden opgehangen. Het omslagontwerp volgt die gedachtegang. Met groot weergegeven vishaakjes probeert Tuig letterlijk de aandacht van de lezer aan de haak te slaan. Misschien maakte dát een flaptekst overbodig? Ach, de lezer krijgt zo de kans om het alleen te doen met de gedichten. Eindelijk een bundel puur met poëzie! (Niet te verwarren met poésie pure). En wie meer wil weten over de dichteres hoeft niet te klagen, ze geeft zich in haar bundel bloot genoeg:

Heimzucht

Toen ik nog in een kast woonde.
Om precies te zijn in mevrouw haar Klerenkast.
De vlakke hakken onder Haar schoenen streefde.
De hooggesloten Jurk tussen mijn vingers nam en wist Dat ik ooit los zou scheuren.
In alles zou zwieren en zwaaien, mij Uit zou storten tot ik lazeren zou.
Was ik het mooiste meisje van alle kasten ter wereld.
Getooid met mufte sjaaltjes die van hangers dropen terwijl de ogen door het sleutelgat loerden.
Wantrouwig en gehaast om niets te willen Weten van wat niet verklaard kon worden
In afgemeten verzen, knepen stemmen uit Hoge boorden over god en zijn genade.
Maar ik hield van god. En zijn genade voelde ik Door de stoffen heen als mijn blote benen rilden
Van de zachte zijden zondagskousen die in mijn Fantasie heerlijk roken naar eeltige handen
En zware shag,